

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

Таким чином, в Україні змагальність зарекомендувала себе важливим атрибутом незалежності суду. Незважаючи на те, що змагальність бере свій початок з англосаксонської правової сім'ї, в Україні та інших романо-германських країнах вона зайняла своє місце з певними особливостями. Змагальність являє собою первинну, базову засаду судочинства, котра підпорядковується загально правовим основам побудови правової держави та скеровує діяльність інших принципів судового розгляду в напрямі утвердження змагальних елементів судочинства: розмежування повноважень сторін та суду, утвердження їх процесуальної активності по збиранню доказів, забезпечення рівності сторін, свободи в наданні доказів, максимальне наближення до істини за рахунок дій учасників процесу та суду.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кириллова Н.П. Конфликтология и состязательность судебного разбирательства [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.spho.ru/media/pdf/_original/1/17_kirillova_myisl6pdf.pdf.
2. Тимченко Г.П. Зміст змагальності у сучасному цивільному процесі / Г.П.Тимченко // Право України. – 2005. – № 5. –с. 111–114
3. Кодекс адміністративного судочинства України: Науково-практичний коментар / За ред. С.В Ківалова, О.І. Харитонової / Ківалов С.В., Харитонova О.І., Пасенюк О.М., Аракелян М.Р. та ін. — Х.: ТОВ «Одіссей», 2005. — 552 с.
4. Азаренко Н.В. Змагальність: порівняльно-правовий аспект / Н.В. Азаренко, О.С. Барабаш // Вісник ЮУрГУ. – 2012. - №20. – с. 24-26

ПОРІВНЯЛЬНІ АСПЕКТИ ВІТЧИЗНЯНОЇ ТА ЗАРУБІЖНОЇ ПРАКТИКИ ЩОДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Мельник І.А.

студентка II курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Янішевська К. Д.

викладач кафедри СМП юридичного факультету

Сумського державного університету

Допоки буде існувати право, допоки на нього буде здійснюватися посягання - дана аксіома доведена досвідом століть. Сфера інтелектуальної власності не виняток. Охорона правна об'єкти інтелектуальної власності є пріоритетним напрямком діяльності Української держави. Це продиктовано рядом об'єктивних факторів: держава на конституційному рівні гарантує кожній людині захист прав інтелектуальної власності; Україна зацікавлена у належній правовій охороні інтелектуального капіталу, оскільки останній є найважливішою передумовою забезпечення подальшого соціально-економічного і культурного розвитку країни; необхідність виконання зазначеного завдання обумовлено міжнародними зобов'язаннями держави у сфері інтелектуальної власності. У зв'язку з цим Україна взяла курс на побудову дієвого механізму охорони та захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності.

На сьогодні законодавство України становить цілісну систему правових норм, що регулюють відносини щодо набуття, здійснення та захисту прав інтелектуальної власності. Серед актів законодавства особливої уваги заслуговує: Конституція України, Цивільний та Кримінальний кодекси, Кодекс України про адміністративні

правопорушення та ряд Законів України та міжнародних документів. Наша держава розвивається в часи активної, динамічної інтелектуальної діяльності. І це зумовлює стратегію і тактику її соціально-економічного розвитку як європейської держави.

Останнім часом наша країна йде до мети членства в Європейському Союзі. Ставши асоційованим членом ЄС, перед Україною відкрилися не лише нові можливості, але й зобов'язання. Тому в усіх сферах суспільного життя здійснюється реформування з огляду на практику зарубіжних країн.

Світова спільнота розробила механізм протидії порушенням в сфері інтелектуальної власності. Над діючими міжнародними угодами адміністрування здійснює одне зі спеціалізованих агентств ООН - Всесвітня організація інтелектуальної власності, яка створена у 1967 році з метою заохотити творчу діяльність та забезпечити захист інтелектуальної власності в усьому світі [1]. Станом на 1 січня 2016 р. Україна не є учасницею лише Мадридської угоди про санкції за неправдиві та неправильні позначення походження товарів, а також Лісабонської угоди і Брюссельської конвенції.

Нині вітчизняне адміністративне законодавство передбачає відповідальність за вчинення правопорушень щодо інтелектуальної власності. Так, ст. 51-2 передбачає штрафні санкції з конфіскацією незаконно виготовленої продукції та обладнання і матеріалів, які призначені для її виготовлення за незаконне використання об'єкта права інтелектуальної власності (літературного чи художнього твору, їх виконання, фонограми, передачі організації мовлення, комп'ютерної програми, бази даних, наукового відкриття, винаходу, корисної моделі, промислового зразка, знака для товарів і послуг, топографії інтегральної мікросхеми, раціоналізаторської пропозиції, сорту рослин тощо), привласнення авторства на такий об'єкт або інше умисне порушення прав на об'єкт права інтелектуальної власності, що охороняється законом[2]

Але, в розрізі євроінтеграційних процесів дане питання потребує більш глибокого аналізу з огляду на досвід інших європейських країн. Так наприклад в Чеській Республіці адміністративній відповідальності підпадають особи, які вчинили проступок передбачений Законом «Про проступки». Щодо сфери інтелектуальної власності, то даний нормативно-правовий акт містить дві статті. Перша стаття – проступки в галузі культури, § 32 в якій йдеться, що «проступку припускається той, хто - а. неправомірно використовує авторський твір, мистецьке виконання, аудіо- чи аудіовізуальний запис, радіо- чи телевізійну трансляцію або базу даних; - б. порушує спеціальний нормативно-правовий акт про охорону предметів або сукупностей предметів, що мають культурну, музейну або галерейну цінність; - с. порушує спеціальний нормативно-правовий акт у питаннях охорони конфесій та релігійних товариств».

Друга стаття - § 33 проступки в галузі патентного права та порушення прав щодо торговельної марки. Згідно статті «проступку припускається той, хто - а. неправомірно користується правами, які за законами про захист промислової власності призначені лише для власників цих прав; - б. неправомірно використовує торговельну марку або будь-яке маркування, що може замінити торговельну марку або маркування, що є характерною ознакою іншого підприємця». Санкції обох статей передбачає накладення штрафу у розмірі до 15 000 чеських крон [3]. В Чехії штраф – переважна міра покарання. Особливістю є те, що суб'єктом відповідальності визначається особа, яка досягла 15 років або посадова особа.

Найдетальніше питання адміністративної відповідальності за порушення прав інтелектуальної власності регулює Кодекс про правопорушення Республіки Молдова. Цей закон набув чинності в 2009 році. Згідно нього: - порушення авторського і суміжних прав тягнуть за собою накладення штрафу на фізичних осіб у розмірі від 100 до 150 умовних одиниць і на посадових осіб у розмірі від 200 до 300 умовних одиниць або призначення покарання у вигляді неоплачуваної праці на користь суспільства на строк від 40 до 60 годин.;

- використання неправдивих або таких, що вводять в оману вказівок при маркуванні товарів тягне за собою накладення штрафу на фізичних осіб у розмірі від 40 до 50 умовних одиниць, на посадових осіб у розмірі від 150 до 200 умовних одиниць і на юридичних осіб у розмірі від 200 до 300 умовних одиниць;

- порушення виключного права патентовласника або власника корисної моделі тягнуть за собою накладення штрафу на фізичних осіб у розмірі від 20 до 80 умовних одиниць, на посадових осіб у розмірі від 150 до 250 умовних одиниць і на юридичних осіб у розмірі від 200 до 300 умовних одиниць. Крім цього, законодавство про адміністративні правопорушення Молдови детально описує предмет неправомірного діяння [4].

Як вбачається, перспективною мірою відповідальності, з огляду на зарубіжну практику, є штраф.

Про те в Україні вже є певні позитивні напрацювання в сфері адміністративної відповідальності за порушення прав на об'єкти інтелектуальної власності: оперативність розгляду справ, що створює об'єктивні можливості для швидкого поновлення порушених прав; зазначений порядок застосовується для вирішення категорій спорів, які виникають в основному на стадії оформлення прав на об'єкти названої власності, зокрема винаходи, корисні моделі, промислові зразки, знаки для товарів і послуг; справи розглядаються на підставі спеціальної процедури, спрощеної порівняно з цивільним судочинством, що виключає більшість процесуальних дій [5].

Слід зауважити, що до сучасних проблем у сфері захисту інтелектуальної власності відноситься необхідність розширення закріплення відповідальності за правопорушення у сфері інтелектуальної власності в адміністративному законодавстві. Зокрема, в Кодексі України про адміністративні правопорушення внести відповідні зміни до санкцій, які передбачають вид і розмір адміністративного стягнення за посягання на право інтелектуальної власності. Оскільки, міжнародною спільнотою визнано штрафні санкції найбільш доцільною та ефективною мірою покарання.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кірін Р.С. Інтелектуальна власність: підручник / Р.С. Кірін, В.Л. Хоменко, І.М. Коросташова. – Д.: Національний гірничий університет, 2012. – с. 24
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. зі змінами від 15.03.2016 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/page>
3. Закон Чеської Республіки «Про проступки» від 17.04.1990 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://pravo.org.ua/files/zarub_zakon/Cheh_1990.pdf
4. Кодекс про правопорушення Республіки Молдова від 24.10.2008 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://lex.justice.md/ru/330333>

5. Про Рекомендації парламентських слухань «Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування»: Постанова ВРУ // ВВР. - 2007 р. - № 45. - с. 2001

ДО ПИТАННЯ ЗАХИСТУ БЕЗПРИТУЛЬНИХ ТВАРИН

Миколенко Н. С.

студентка III курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Солонар А. В.

к.ю.н., доцент кафедри АГПФЕБ юридичного факультету

Сумського державного університету

Сьогодні перед Україною постала проблема зростання кількості безпритульних тварин, а з розвитком країн і суспільства з'являються нові методи зменшення популяції безпритульних тварин. Державна ветеринарна та фітосанітарна служба України виступила з черговою ідеєю щодо розміщення їх у притулках, а якщо протягом 30 днів за ними ніхто не прийде, то усипляти їх. Було наголошено на тому, що проведення стерилізації не забезпечить належний рівень захисту від захворювань, причинами яких можуть стати безпритульні тварини.

Паростки руху на захист найслабших членів суспільства, якими є домашні тварини, проростають під час «відлиги», а в тоталітарних державах спостерігаються хіба що в окремих випадках. Такі генії людства, як Піфагор, Леонардо да Вінчі, Франциск Асизський, Лев Толстой, Федір Достоєвський, Артур Шопенгауер сміливо висловлювали свою гуманну позицію щодо тварин й у такі часи, коли стогнала від рабства переважна більшість людства. Мало хто знає, що російський класик Федір Достоєвський ще у кріпосній царській Росії заснував перше товариство захисту тварин, яке намагалось пробудити в суспільстві милосердя до коней та захистити бідолашних юридично. Поет Максим Тадейович Рильський був активістом Київського міського товариства захисту тварин у 60-х роки минулого століття. Вагою свого авторитету він намагався вплинути на владні структури аби припинити жорстокий відлов і нищення собак та котів у шкуродерні (це найбільш точне визначення цієї установи, яка мала офіційну назву «спец завод» або «утильцех»), яка упродовж десятків років функціонувала в селищі Пирогів під Києвом.

З новими силами рух за права тварин сколихнувся на початку 90-х, намагаючись використати демократичні зміни в уже незалежній Україні. У 1997 р. трапилася безпрецедентна подія в пострадянському просторі: вперше була закрита шкуродерня в селищі Пирогів, що підпорядковувалася столичній міськдержадміністрації [1].

Проблема захисту безпритульних тварин є актуальною і сьогодні. Згідно Закону України «Про захист тварин від жорстокого поводження» безпритульні тварини - домашні тварини, що залишилися без догляду людини або утворили напіввільні угруповання, здатні розмножуватися поза контролем людини [2].

Загалом існує три категорії безпритульних тварин: істинно безпритульні, умовно безпритульні, загублені або покинуті. Загроза популяції безпритульних тварин може проявлятися в тому, що вони можуть нападати на пересічних громадян, при цьому завдаючи як моральної, так і фізичної шкоди; інколи лякають нас і наших дітей; можуть виступати джерелом розповсюдження різного роду інфекцій; залишають в місцях громадського користування свій послід. У даному випадку